

forøget, således at det bliver muligt at give tillæg til samtlige politifuldmægtige af 1. og 2. grad.

Som begrundelse for andragendet har foreningen navnlig anført, at antallet af politifuldmægtige i de nævnte stillinger, hvoraf der i 1942 fandtes 67, nemlig 30 stillinger som politifuldmægtig af 1. grad og 37 stillinger som politifuldmægtig af 2. grad, senere er blevet væsentlig forøget dels ved normeringslovene for finansårene 1943—44, 1944—45 og 1949—50, dels ved den nye tjenestemandsløvs, således at der nu findes ialt 92 af disse stillinger (10 af 1. grad og 82 af 2. grad). På normeringsloven for det kommende finansår påregnes der derhos oprettet yderligere 3 stillinger som politifuldmægtig af 1. grad, 1 stilling som politifuldmægtig 2. grad og 10 stillinger som politifuldmægtig af 3. grad.

Foreningen har endvidere — herunder også som begrundelse for opretholdelse af bestillingstillæggene overhovedet, efter at den i sin tid givne begrundelse delvis er bortfaldet — anført, at politifuldmægtigene i modsætning til andre tjenestemænd almindeligvis ikke har nogen mulighed for at skaffe sig ekstraindtægter af nogen betydning. Det vil derfor — navnlig da udsigterne til at opnå de fåtallige særligt højtlønnede stillinger som politifuldmægtig af 1. grad er ringe — trods de skete lønforbedringer i hvert fald i provinsen blive særdeles vanskeligt at bevare dygtige fuldmægtige eller sikre tilgangen af tilstrækkelig kvalificeret personale til disse betydningsfulde stillinger.

Der henvises i denne forbindelse også til, at politifuldmægtigenes virksomhed er af mindst lige så kvalificeret art som politikommissærernes, hvem der ved tjenestemandsløven er tillagt et bestillingstillæg på 600 kr. årlig, og til, at politifuldmægtigene ligesom disse må være til rådighed for tjenesten hele døgnet og ofte må udføre et betydeligt overarbejde uden særligt vederlag.

Endelig har foreningen anført, at politifuldmægtigene i kraft af deres stilling i almindelighed har i forhold til deres lønning ret betydelige udgifter af repræsentativ art, hvilke udgifter de vanskeligt kan undgå.

Justitsministeriet kan i enhver henseende tiltræde de af politifuldmægtigforeningen fremførte betragtninger med hensyn til opretholdelsen af politifuldmægtigenes bestillingstillæg. Justitsministeriet må endvidere under hensyn til den ovenfor omtalte udvidelse af antallet af stillinger som politifuldmægtig af 1. og 2. grad finde det overordentlig ønskeligt, at der sker en forøgelse af antallet af bestillingstillæg, hvorved bemærkes, at man agter samtidig at ændre de hidtil fulgte retningslinier med hensyn til fordelingen af tillæggene, idet man fremtidig i mindre grad vil lægge vægt på ancienniteten og foretage fordelingen ud fra det synspunkt, at tillæggene bør ydes som vederlag for særlig kvalificeret arbejde.

Finansministeriet har under 20. januar 1950 tiltrådt, at den justitsministeriet hidtil på de årlige finanslove ved tekstanmærkning til konto § 19 II. L. 1. a. givne bemyndigelse til at yde 60 politifuldmægtige et ikke-pensionsgivende bestillingstillæg på 600 kr. årlig udvides til at omfatte ialt 70 politifuldmægtige mod, at der samtidig i tekstanmærkningen optages en bestemmelse om, at bestillingstillæggene som foran anført ydes for udførelse af særlig kvalificeret arbejde.

Under henvisning hertil skal man anmode om det ærede udvalgs tilslutning til den omhandlede udvidelse af antallet af bestillingstillæg til politifuldmægtigene, således at der ved 3. behandling af forslag til finanslov for finansåret 1950—51 stilles følgende ændringsforslag:

Til § 19 II. L. 1. a. Lønninger.

Summen forhøjes med 6 000 kr.

Til tekstanmærkning til § 19:

Tekstanmærkning nr. 7. ad II. L. I. a. affattes således:

Der kan efter justitsministeriets nærmere bestemmelse tillægges 70 politifuldmægtige et ikke-pensionsgivende bestillingstillæg på 600 kr. årlig for udførelse af særlig kvalificeret tjeneste.

BUSCH-JENSEN.

N. Schaumburg-Christensen,
fg.

Til folketingets finansudvalg.

Forslaget tiltrædes.